

Dziennik rządowy

dla

kraju koronnego Galicyi i Lodomerji wraz z Księstwami Oświęcimskiem i Zatorskiem, tudzież z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1853.

Oddział drugi.

Część X.

Wydana i rozesłana dnia 17. Maja 1853.

Landes-Regierungs-Blatt

für das

Kronland Galizien und Lodomerien mit den Herzogthümern Nusschwig und Zator und dem Großherzogthume Krakau.

Jahrgang 1853.

Zweite Abtheilung.

X. Stück.

Ausgegeben und versendet am 17. Mai 1853.

80.

**Rozporządzenie Ministerstwa Handlu z dnia 4. Lutego 1853,
którym przywilej, dnia 4. Listopada 1851 Leopoldowi Hahnowi
nadany, na dalsze trzy lata przedłużono.**

(W Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Handlu z dnia 26. Lutego 1853, Nr. 20.)

Ministerstwo Handlu uznało za stosowną, przywilej Leopoldowi Hahnowi, wyrabiającemu rzeczy elastyczne w Wiedniu, dnia 4. Listopada 1851 na dwa lata nadany na wynalazek i ulepszenie w wyrabianiu elastycznych przyszew do bótynków, przedłużyć na dalsze trzy lata, to jest: na trzeci, czwarty i piąty rok, przy rozciągnięciu skuteczności jego na całą Monarchię.

Baumgartner m. p.

81.

**Rozporządzenie Ministerstwa Handlu z dnia 10. Lutego 1853,
o nadaniu dwóch wyłącznych przywilejów.**

(W Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Handlu z dnia 26. Lutego 1853, Nr. 20.)

Ministerstwo Handlu nadało na podstawie postanowień najwyższego patentu z dnia 15. Sierpnia 1852 następujące wyłączne przywileje:

1. Ernestowi Hrabieemu Coroniniemu, mieszkającemu w Wiedniu (miasto pod liczbą 748), na wynalazek maszyny do kawy, służącej oraz do prażenia mleka (śmietanki); na rok jeden. Otwarty opis przywileju złożony jest w c. k. archiwum przywilejów, gdzie go każdemu przejrzeć wolno (l. 865.—H.).

2. Edwardowi Markowi, magistrowi farmacyi i upoważnionemu producentowi techniczno-chemicznych wyrobów w Fünfhausen pod Wiedniem pod l. 179, na odkrycie sposobu wyrabiania czystego jak woda, bezbarwnego, podobnie jak czysta nafta pachnącego oleju ze smoły z węgla kamiennego, a z pozostałości wyrabiania cegieł nieprzeziąkliwych; na rok jeden. Opis odkrycia, o którego zachowanie w tajemnicy proszono, złożony jest w c. k. archiwum przywilejów (l. 865.—H.).

Baumgartner m. p.

80.

Verordnung des Handelsministeriums vom 4. Februar 1853,
 wodurch das dem Leopold Hahn verliehene Privilegium vom 4. November 1851,
 auf die weitere Dauer von drei Jahren verlängert wird.

(Im Verordnungsblatte des Handelsministeriums vom 26. Februar 1853, Nr. 20.)

Das Handelsministerium hat das dem Leopold Hahn, Erzeuger elastischer Bestandtheile in Wien, für die Dauer von zwei Jahren verliehene Privilegium vom 4. November 1851 auf die Erfindung und Verbesserung in der Verfertigung elastischer Stiefelsohlen-Obertheile, auf die weitere Dauer von drei Jahren, das ist, auf das dritte, vierte und fünfte Jahr mit der Ausdehnung seiner Wirksamkeit auf den Umfang des gesammten Reiches zu verlängern befunden.

Baumgartner m. p.

81.

Verordnung des Handelsministeriums vom 10. Februar 1853,
 wegen Verleihung zweier ausschließenden Privilegien.

(Im Verordnungsblatte des Handelsministeriums vom 26. Februar 1853, No. 20.)

Das Handelsministerium hat folgende ausschließende Privilegien: auf Grundlage der Bestimmungen des Allerhöchsten Privilegienpatentes vom 15. August 1852 verliehen:

1. Dem Grafen Ernst Coronini, wohnhaft in Wien (Stadt Nr. 748), auf die Erfindung einer Kaffeemaschine, die zugleich zum Abkochen der Milch diene; auf die Dauer eines Jahres. Die offene Privilegiumsbeschreibung befindet sich in dem k. k. Privilegien-Archive zu Jedermanns Einsicht in Aufbewahrung (Z. 805—H.).

2. Dem Eduard Marek, Magister der Pharmazie und befugter Erzeuger technisch-chemischer Produkte in Fünfhäus bei Wien Nr. 179, auf eine Entdeckung, aus Steinkohlentheer ein ganz wasserhelles, farbloses, reiner Naphta ähnlich riechendes Theeröl, und aus dem Rückstande wasserdichte Ziegel zu erzeugen; auf die Dauer eines Jahres. Die Privilegiumsbeschreibung, deren Geheimhaltung ange sucht wurde, befindet sich im k. k. Privilegien-Archive in Aufbewahrung (Z. 865—H.).

Baumgartner m. p.

82.

Rozporządzenie Ministerstwa Handlu z dnia 10. Lutego 1853, którym przedłużono kilka przywilejów.

(W Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Handlu z dnia 26. Lutego 1853, Nr. 20.)

Ministerstwo Handlu uznało za stosowną, przedłużyć następujące przywileje, rozciągając ich skuteczność na całą Monarchię:

1. Przywilej z dnia 12. Lutego 1848, pierwotnie **Drowi Józefowi Haffnerowi** nadany, a potem na **Aloizego Geyera**, posiadacza realności w **Weitzu**, przelany, opiewający na wynalazek w rafinowaniu saletranu sody; na rok szósty.

2. Przywilej z dnia 21. Stycznia 1852, **Józefowi Winklbauerowi**, byłemu miejskiemu oberzyscie, i **Janowi Winklerowi**, właścicielowi domu w **Perchtoldsdorfcie** pod l. 229, nadany na ulepszenie w zakorkowywaniu zapomocą smółki butelek z szampanem i winem musującym; na rok drugi.

3. Przywilej wyłączny z dnia 21. Stycznia 1852, **Janowi Hofferowi** w **Wiedniu** nadany na wynalazek hamowania za użyciem elektro-magnetyzmu i innych przyrządów jak najszybciej wszystkich wozów (wagonów) pociągu na kolejach żelaznych; na rok drugi.

Baumgartner m. p.

83.

Rozporządzenie Ministerstwa Handlu z dnia 12. Lutego 1853, którym obwieszcza się przeniesienie kilku, **Dominikowi Steffuttemu** nadanych przywilejów na jego synów **Michała** i **Oswalda Steffuttych**.

(W Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Handlu z dnia 5. Marca 1853, Nr. 22.)

Ministerstwo Handlu przyjęło do wiadomości, i poleciło stosownie do przepisów zarejestrować doniesienie, że wyłączne przywileje, mianowicie:

a) przywilej **Dominikowi Stoffuttemu** (raczej **Steffuttemu**), mechanikowi w **Wiedniu** (na **Wiedniu**, pod l. 375) dnia 8. Czerwca 1852 nadany, na ulepszenie w zastosowaniu bardzo tanięj i trwałe]j polewy do rur i płyt kamiennych;

b) przywilej, nadany temuż dnia 8. Czerwca 1852 na ulepszenia:

1. wynalezionęj przezeń maszyny do wiercenia kamieni, i
2. w składaniu rur tą maszyną wierconych;

82.

Verordnung des Handelsministeriums vom 10. Februar 1853,

wodurch mehrere Privilegien verlängert werden.

(Im Verordnungsblatte des Handelsministeriums vom 26. Februar 1853, Nr. 20.)

Das Handelsministerium hat folgende ausschließende Privilegien, mit Ausdehnung der Wirksamkeit derselben auf den Umfang des gesammten Reiches, zu verlängern befunden:

1. Das ursprünglich dem Dr. Joseph Passner verliehene, und seither an Alois Geyer, Realitätenbesitzer in Weiz, übergegangene Privilegium vom 12. Februar 1848 auf eine Erfindung in der Raffinirung des salpetersauren Natrons; auf das sechste Jahr.

2. Das dem Joseph Winkelbauer, gewesenen bürgerlichen Gastwirth, und dem Johann Winkler, Hausbesitzer in Perchtoldsdorf Nr. 229, verliehene Privilegium vom 21. Jänner 1852 auf eine Verbesserung in der Verkokung von Champagner- und Schaumwein-Boutellen mittelst Klammern; auf das zweite Jahr.

3. Das dem Johann Hoffer, in Wien, verliehene ausschließende Privilegium vom 21. Jänner 1852 auf eine Erfindung, mittelst Anwendung von Elektro-Magnetismus und anderer Vorrichtungen, sämtliche Waggons eines Eisenbahntrains binnen der kürzesten Zeit zu bremsen; auf das zweite Jahr.

Baumgartner m. p.

83.

Verordnung des Handelsministeriums vom 12. Februar 1853,

womit die Uebertragung mehrerer, dem Dominik Steffutti verliehenen Privilegien an dessen Sohn Michael und Oswald Steffutti Fundgemacht wird.

(Im Verordnungsblatte des Handelsministeriums vom 5. März 1853, Nro. 22.)

Das Handelsministerium hat die Anzeige, daß die ausschließenden Privilegien, nämlich:

a) das dem Dominik Stoffutti (rectius Steffutti), Mechaniker zu Wien (Wieden Nr. 375) unterm 8. Juni 1852 verliehene Privilegium auf eine Verbesserung in der Anwendung einer äußerst billigen und dauerhaften Glasur an den Steinröhren und Steinplatten;

b) das demselben unterm 8. Juni 1852 ertheilte Privilegium auf Verbesserungen:

1. an der von ihm erfundenen Steinbohrmaschine und

2. in der Zusammensetzung der mittelst dieser Maschine gebohrten Steinröhren;

- c) przywilej, nadany temuż pod tą samą datą na ulepszenie w zastosowaniu rur kamiennych do kominów, tudzież w zastosowaniu rur do prowadzenia wody, rynien i rur do rynien, w całości; nadto
- d) przypadająca Dominikowi Steffuttemu część przywileju, temuż a razem i Wawrzyńcowi Fleischbergerowi, pensyonowanemu murarzowi fortyfikacyjnemu w Wiedniu, dnia 18. Sierpnia 1852 spółnie nadanego na ulepszenie zatapiania murowanych z cegły i kamiennych fugowanych cylindrów do studzien i schodów w ślimak kręconych, po zgonie przywilejem obdarzonego Dominika Steffuttego na mocy dokumentu przyznania spadku, przez c. k. sąd powiatowy na Wiedniu dnia 20. Stycznia 1853, do l. 860—II wydanego, na obudwóch synów zmarłego, Michała Steffuttego i Oswalda Steffuttego, obu mechaników, mieszkających na Wiedniu pod l. 375, jako jedynych spadkobierców prawnych na ich spólną własność przeniesione zostały.

Baumgartner m. p.

84.

Rozporządzenie Ministerstwa Handlu z dnia 16. Lutego 1853, ogłaszające, że Aloizy Wenger przywilej swój z dnia 4. Lipca 1852 odstąpił w połowie Ferdynandowi Ortnerowi.

(W Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Handlu z dnia 5. Marca 1853, Nr. 22.)

Ministerstwo Handlu przyjęło dla wiadomości doniesienie, że Aloizy Wenger przywilej swój z dnia 4. Lipca 1852 na wynalazek nowego postępowania technicznego przy robieniu kleju zwierzęcego, mocą cesyi wydanój w Wiedniu 27. Września 1852, odstąpił w połowie Ferdynandowi Ortnerowi, a przytém poleciło zapisać to w c. k. archiwum przywilejów.

Baumgartner m. p.

85.

Rozporządzenie Ministerstwa Handlu z dnia 22. Lutego 1853, którym przywilej Franciszce Słowaczek pod dniem 21. Stycznia 1851 nadany, na rok trzeci przedłużono.

(W Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Handlu z dnia 5. Marca 1853, Nr. 22.)

Ministerstwo Handlu uznało się spowodowanym, przywilej Franciszce Słowaczek, właścicielce domu w Budziejowicach, pod dniem 21. Stycznia 1851 nadany na wynalazek i poprawę w robieniu sukien damskich, na rok trzeci przedłużyć, przy rozciągnięciu skuteczności jego na całą Monarchię.

Baumgartner m. p.

- c) das demselben unter dem nämlichen Datum verliehene Privilegium auf eine Verbesserung in der Anwendung gebohrter Steinröhren zu Rauchfängen, Wasserleitungsröhren, Dachrinnen und Dachrinnenröhren vollständig, dann
- d) der dem Dominik Steffutti gebührende Antheil an dem demselben und dem Lorenz Fleischberger, pensionirten Fortifikationsmaurermeister in Wien, gemeinschaftlich verliehenen Privilegium vom 18. August 1852 auf eine Verbesserung, aus Ziegel gemauerte und steinerne genutete Brunnen- und Schneckenstiegen-Cylinder zu versenken, über Ableben des privilegirten Dominik Steffutti, auf Grundlage der Einantwortungs-Urkunde des k. k. Bezirksgerichtes Wieden vom 20. Jänner 1853 Z. 860 II., an die beiden Söhne des Verstorbenen, Michael Steffutti und Oswald Steffutti, beide Mechaniker, wohnhaft an der Wieden Nr. 375, als alleinigen Intestat-Erben in ihr gemeinschaftliches Eigenthum übertragen wurden, zur Wissenschaft genommen, und die vorschriftsmäßige Einregistrierung dieser Uebertragung veranlaßt.

Baumgartner m. p.

84.

Verordnung des Handelsministeriums vom 16. Februar 1853,
womit die Anzeige, daß Alois Wenger sein Privilegium vom 4. Juli 1852 zur Hälfte an Ferdinand Ortner abgetreten habe, kundgemacht wird.
(Im Verordnungsblatte des Handelsministeriums vom 5. März 1853, Nr. 22.)

Das Handelsministerium hat die Anzeige, daß Alois Wenger sein Privilegium vom 4. Juli 1852 auf die Erfindung eines neuen technischen Verfahrens bei der Erzeugung des thierischen Leimes, zufolge Session-Urkunde ddo. Wien 27. September 1852, zur Hälfte an Ferdinand Ortner abgetreten habe, zur Wissenschaft und im k. k. Privilegien-Archive in Vormerkung genommen.

Baumgartner m. p.

85.

Verordnung des Handelsministeriums vom 22. Februar 1853,
womit das der Franziska Slowaczek verliehene Privilegium vom 21. Jänner 1851 auf das dritte Jahr verlängert wird.

(Im Verordnungsblatte des Handelsministeriums vom 5. März 1853, Nr. 22.)

Das Handelsministerium hat das der Franziska Slowaczek, Hausbesitzerin in Budweis, verliehene Privilegium vom 21. Jänner 1851 auf eine Erfindung und Verbesserung in der Verfertigung von Damenkleidungsstücken, auf das dritte Jahr, mit Ausdehnung seiner Wirksamkeit auf den Umfang des gesammten Reiches, zu verlängern befunden.

Baumgartner m. p.

86.

**Rozporządzenie Ministerstwa Handlu z dnia 22. Lutego 1853,
którem przywilej Józefowi T. Goldbergerowi pod dniem 18. Czerwca
1848 nadany, przez dobrowolne złożenie za zgasty ogłoszono.**

(W Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Handlu z dnia 5. Marca 1853, Nr. 22.)

Józef T. Goldberger złożył dobrowolnie dnia 17. Stycznia 1853 przywilej wyłączny, sobie pod dniem 18. Czerwca 1848 nadany na wynalazek w konstrukcji łańcuszków galwano-elektrycznych, przezco zgast rzeczony przywilej stosownie do §. 29. l. 2, lit. c. najwyższej ustawy o przywilejach.

Opis przywileju tego, przechowywany w c. k. archiwum przywilejów, wolny jest odtąd do przejrzania każdemu.

Baumgartner m. p.

87.

**Rozporządzenie krajowej Dyrekcji Skarbowej
z dnia 22. Lutego 1853,**

wydane do wszystkich powiatowych Administracji skarbowych i Urzędów podatkowych,

**o stempli na podania, wnoszone w celu przeprowadzenia prawa
drogą egzekucyi i w celu zwrócenia kosztów sądowych.**

Gdy wszystkie podania, jakie powód w sporze stosownie do ustawy o postępowaniu sądowem wnosi w tym celu, by swe prawa w całości uzyskać, za wniesione w spornym postępowaniu sądowem uważane być mają, do tych zaś także podania, jakie do dochodzenia prawa drogą egzekucyi i do odzyskania kosztów sądowych wniesione być mają, policzone być muszą; przeto wysokie ces. król. Ministerstwo Skarbu rozporządzeniem z dnia 19. Grudnia 1852 l. 44791/3082 oznajmiło ku zastosowaniu się, że do podań na ostatku wzmiankowanych, o ile wartość przedmiotu spornego nie przenosi 50 złr., stosują się postanowienia ustawy o należytościach P. T. 43. lit. i) i 79 lit. b) ustępu drugiego.

Krajewski m. p.

86.

Verordnung des Handelsministeriums vom 22. Februar 1853,
wodurch das dem Joseph L. Goldberger am 18. Juni 1848 verliehene Privi-
legium in Folge freiwilliger Zurücklegung als erloschen erklärt wird.

(Im Verordnungsblatte des Handelsministeriums vom 5. März 1853, Nr. 22).

Joseph L. Goldberger hat das ihm am 18. Juni 1848 auf eine Erfindung
in der Konstruktion galvano-elektrischer Ketten verliehene ausschließende Privilegium
am 17. Jänner 1853 freiwillig zurückgelegt, womit das genannte Privilegium in
Gemäßheit des §. 29, Z. 2, lit. c) des Allerhöchsten Privilegien-Gesetzes erlo-
schen ist.

Die dießfällige Privilegiumsbeschreibung befindet sich nunmehr in dem k. k. Pri-
vilegien-Archive zu Sebermanns Einsicht in Aufbewahrung.

Baumgartner m. p.

87.

Erlaß der Finanz-Landes-Direktion vom 22. Februar 1853,

an sämtliche Kameral-Bezirks-Verwaltungen und Steuerämter,

über die Stempelbehandlung der Eingaben, welche zur Geltendmachung des Rech-
tes im Exekutionswege und in Absicht auf den Erfaz der Gerichtskosten erfor-
derlich sind.

Nachdem alle Eingaben, welche der Kläger in einem Rechtsstreite gemäß der
Prozeßordnung zu dem Zwecke überreicht, um zu seinem Rechte vollständig zu gelan-
gen, als im gerichtlichen Streitverfahren eingebracht zu betrachten sind, hiezu aber
auch die Eingaben, welche zur Geltendmachung des Rechtes im Exekutionswege und
in Absicht auf den Erfaz der Gerichtskosten erforderlich sind, gezählt werden müssen;
so hat das hohe k. k. Finanz-Ministerium mit dem Erlasse vom 19. Dezember 1852
Z. 44791/3082 zur Darnachachtung bedeutet, daß auf die letztgedachten Eingaben,
insoferne der Werth des Streitgegenstandes 50 fl. nicht übersteigt, die Bestimmungen
des Gebührengesetzes L. P. 43 lit. i) und 79 lit. b) zweiter Absatz Anwendung finden.

Krajewski m. p.

88.

Rozporządzenie krajowej Dyrekcji Skarbowej

z dnia 22. Lutego 1853,

wydane do wszystkich skarbowych Administracji powiatowych i Urzędów podatkowych,

że duplikaty prośb o wykreślenie tabularne podlegają stemplowi na podania przepisанemu.

Pod rozpoznanie wysokiego Ministerstwa Skarbu poddane zostało pytanie względem stemplowego postępowania z duplikatami prośb o wykreślenie tabularne, podawanych przez uprawnionego z zaniechaniem opatrzenia onęj dokumentem na uchylenie prawa; z którego to powodu wysokie c. k. Ministerstwo Skarbu rozporządzeniem z dnia 25. Grudnia 1852 za l. 45150/3104, dla wiadomości i zachowania się oznajmiło, co następuje:

Pozycya taryfy 71. lit. b) ustawy o należnościach z dnia 9. Lutego i 2. Sierpnia 1852 zamierza tylko obwarować dla Skarbu należność od zniesienia praw hipotekowanych, któreby mu odjęte być mogły, gdyby prawo po sobie mającemu dozwolono było wnosić na prostym stemplu podawczym prośby o wykreślenie praw, nie składając dokumentu, uchylenie prawa utwierdzającego.

Ponieważ środki dopięcia tego celu poza cel zamierzony rozciągać się nie mogą, przeto nie można od podań osób prawo mających, wnoszonych o toż wykreślenie, żądać większej należności od téj, jakaby od dokumentu na uchylenie prawa podług pomienionęj ustawy była do opłacenia. Duplikaty więc takich prośb o wykreślenia isé mają za stemplem na podania ustanowionym.

Krajewski m. p.

89.

Rozporządzenie krajowej Dyrekcji Skarbowej

z dnia 22. Lutego 1853,

wydane do wszystkich skarbowych Administracji powiatowych,

o postępowaniu we względzie stempla z alegatami akt notaryackich.

Na wniesione z pewnego miejsca zapytanie, jak uważać pod względem stempla owe dokumenta i pisma, które dołączane bywają do dokumentu notaryackiego, oznajmiło wysokie c. k. Ministerstwo Skarbu rozporządzeniem z dnia 24. Grudnia 1852 l. 45515 dla wiadomości i zgodnego zachowania, co następuje:

Z §^{tu} 34. ustawy o opłacie należności powziąć to można, co uważać należy jako część składową dokumentu, albo pisma jakiego, i że części składowe dokumentu albo pisma stemplowi nie ulegają. Prócz wzmiankowanych w §^{cie} 34.

88.

Erlaß der Finanz-Landes-Direktion vom 20. Februar 1853,

an sämtliche Kameral-Bezirks-Verwaltungen und Steuerämter,

daß die Duplikate der Löschungsgesuche dem Eingabestempel unterliegen.

Es ist beim hohen k. k. Finanz-Ministerium die Frage hinsichtlich der Gebührenbehandlung der Duplikate jener Löschungsgesuche, welche der Berechtigte mit der Urkunde über die Aufhebung des Rechtes zu belegen unterläßt, in Anregung gebracht worden, aus welchem Anlasse das hohe k. k. Finanz-Ministerium mit dem Erlasse vom 25. Dezember 1852 Z. 45150/3104 Nachstehendes zur Wissenschaft und Darnachachtung bedeutet hat:

Die Tarif-Post 71 lit. b) des Gebührengesetzes vom 9. Februar und 2. August 1852 bezweckt nur dem Staatsfische die Gebühr von der Aufhebung hypothekirter Rechte zu wahren, welche demselben entzogen werden könnte, wenn den Berechtigten gestattet wäre, Löschungsgesuche auf dem einfachen Eingabestempel zu überreichen, ohne die Urkunde, welche die Aufhebung des Rechtes bestätigt, beizubringen.

Nachdem die Mittel zur Erreichung dieses Zweckes nicht über den Zweck ausgedehnt werden können, so kann für die Eingaben der Berechtigten um Löschung keine höhere Gebühr verlangt werden, als für die Urkunde über die Aufhebung des Rechtes nach dem gedachten Gesetze zu entrichten gewesen wäre. Es haben daher die Duplikate solcher Löschungsgesuche dem für die Eingaben festgesetzten Stempel zu folgen.

Krajewski m. p.

89.

Erlaß der Finanz-Landes-Direktion vom 22. Februar 1853,

an sämtliche Kameral-Bezirks-Verwaltungen,

betreffend die Stempelbehandlung der Beilagen der Notariatsakte.

Ueber eine gestellte Anfrage, wie jene Urkunden und Schriften, welche einem Notariats-Instrumente beigelegt werden, hinsichtlich der Stempelpflicht zu behandeln sind, hat das hohe k. k. Finanzministerium mit dem Erlasse vom 24. Dezember 1852 Zahl 45615, Folgendes zur Wissenschaft und gleichmäßigen Darnachachtung bekannt gegeben:

Aus dem §. 34 des Gebührengesetzes ist zu entnehmen, was als Bestandtheil einer Urkunde oder Schrift im Sinne dieses Gesetzes anzusehen ist, und daß Bestandtheile einer Urkunde oder Schrift nicht stempelpflichtig sind. Andere als die im §. 34

dokumentów i pism, inne, któreby w drugim jakim dokumencie, albo piśmie były powołane i doń dołączone, nie mogą podług myśli ustawy o należytościach uważane być jako składowe części tegoż dokumentu albo pisma, ale powinność ich stemplowania osądzona być powinna podług ich samoistnej własności, albo podług użycia ich jako alegatów. Pod tym drugim względem poddaje ustawa o należytościach tylko alegata podań i protokołów, stemplowi podlegających, pod obowiązek użycia stempla. Gdy zaś akty notaryackie liczone być muszą do protokołów stemplowi podlegających, przeto powołane w takich aktach i do nich dołączane dokumenta i pisma podlegać powinny w zastosowaniu postanowieniom o stemplu na alegata, t. j. ulegać temu stemplowi wtenczas, jeżeli już ze względu swojej samoistnej własności pierwiastkowo nie powinny być podlegać opłacie należytości stemplowej.

Krajewski m. p.

90.

**Rozporządzenie Ministerstwa Handlu z dnia 23. Lutego 1853,
którem kilka wyłącznych przywilejów przedłużono.**

(W Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Handlu z dnia 12. Marca 1853, Nr. 23.)

Ministerstwo Handlu uznało za stosowną, przedłużyć następujące wyłączne przywileje, przy roześciąganiu ich skuteczności na całą Monarchię:

1. Przywilej Henrykowi Wilhelmowi Jentschowi, posiadaczowi przywileju w Wiedniu (na Wiedniu pod licz. 57) dnia 21. Stycznia 1851 wyłącznie nadany na pewne ulepszenie postępowania w wyrabianiu świec łojowych i mydła egipskiego; na rok trzeci.

2. Przywilej Janowi Hörbstowi, byłemu fabrykantowi wyrobów jedwabnych w Wiedniu (Schottenfeld pod l. 247) dnia 29. Marca 1852 nadany na ulepszenie znanego pod nazwą „carta rigata“ papieru kratkowanego do rysunku dla rękodzielnictwa; na rok drugi i trzeci.

Baumgartner m. p.

91.

Rozporządzenie Ministerstwa Handlu z dnia 27. Lutego 1853.

którem przywilej Edwarda Daelena z dnia 3. Lutego 1853 na rok drugi przedłużono.

(W Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Handlu z dnia 12. Marca 1853; Nr. 23.)

Ministerstwo Handlu uznało za stosowną, przywilej wyłączny Edwardowi Daelenowi, inżynierowi cywilnemu w Wiedniu (Alservorstadt pod licz. 157)

gedachten Urkunden und Schriften, welche in einer andern Urkunde oder Schrift bezogen und derselben beigelegt werden, können im Sinne des Gebührengesetzes nicht als Bestandtheile dieser Urkunde oder Schrift angesehen werden, sondern ihre Stempelpflicht muß nach ihrer selbständigen Eigenschaft, oder nach ihrer Verwendung als Beilagen beurtheilt werden. In letzterer Beziehung unterwirft das Gebührengesetz nur die Beilagen stempelpflichtiger Eingaben und Protokolle der Stempelpflicht. Da die Notariatsakte aber zu den stempelpflichtigen Protokollen gezählt werden müssen, so haben auf die in diesen Akten bezogenen und denselben beigelegten Urkunden und Schriften die Bestimmungen über den Beilagenstempel in Anwendung zu kommen, d. i., sie unterliegen demselben dann, wenn sie nicht schon vermöge ihrer selbständigen Eigenschaft ursprünglich gebührenpflichtig waren.

Krajewski m. p.

90.

Verordnung des Handelsministeriums vom 23. Februar 1853, wodurch mehrere Privilegien verlängert werden.

(Im Verordnungsblatte des Handelsministeriums vom 12. März 1853, Nr. 23.)

Das Handelsministerium hat nachstehende ausschließende Privilegien, mit Ausdehnung der Wirksamkeit derselben auf den Umfang des gesammten Reiches, zu verlängern befunden:

1. Das dem Heinrich Wilhelm Zentsch, Privilegiumsbesitzer in Wien (Wieder Nr. 57) verliehene ausschließliche Privilegium auf eine Verbesserung des Verfahrens bei der Erzeugung von Unschlittkerzen und egyptischer Seife, vom 21. Jänner 1851; auf das dritte Jahr.

2. Das dem Johann Hörbst, gewesenen Seidenfabrikanten in Wien (Schottenfeld Nr. 247) verliehene Privilegium auf die Verbesserung des unter dem Namen „carta rigata“ zur Manufakturzeichnung erforderlichen Lineamentenpapiers, vom 29. März 1852; auf das zweite und dritte Jahr.

Wauggartner m. p.

91.

Verordnung des Handelsministeriums vom 27. Februar 1853, womit das Privilegium des Eduard Daelen vom 5. Februar 1852 auf das zweite Jahr verlängert wird.

(Im Verordnungsblatte des Handelsministeriums vom 12. März 1853, Nr. 23.)

Das Handelsministerium hat das dem Zivil-Ingenieur Eduard Daelen in Wien (Alservorstadt Nr. 157) verliehene ausschließliche Privilegium vom 5. Februar 1852

dnia 5. Lutego 1852 nadany na wynalazek nowój kostrukcyi wałców, na rok drugi przedłużyć, przy rozciągnięciu skuteczności jego na całą Monarchię.

Baumgartner m. p.

92.

**Rozporządzenie Ministerstwa Handlu z dnia 28. Lutego 1853,
którem przywilej Adolfa Schönsteina z dnia 25. Lutego 1852 na
rok drugi przedłużono.**

(W Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Handlu z dnia 12. Marca 1853, Nr. 23.)

Ministerstwo Handlu uznało za stosowną, przywilej Adolfa Schönsteina dnia 25. Lutego 1852 nadany na ulepszenie w rafinowaniu oleju, na rok drugi przedłużyć, przy rozciągnięciu skuteczności jego na całą Monarchię.

Opis tajny złożony jest obecnie w c. k. archiwum przywilejów.

Baumgartner m. p.

auf die Erfindung einer neuen Walzen-Konstruktion, auf das zweite Jahr, mit der Ausdehnung seiner Wirksamkeit auf den Umfang des gesammten Reiches, zu verlängern befunden.

Baumgartner m. p.

92.

Verordnung des Handelsministeriums vom 28. Februar 1853,
womit das Privilegium des Adolph Schönstein vom 25. Februar 1852 auf
das zweite Jahr verlängert wird.

(Im Verordnungsblatte des Handelsministeriums vom 12. März 1853, Nr. 23.)

Das Handelsministerium hat das Privilegium des Adolph Schönstein vom 25. Februar 1852 auf eine Verbesserung in der Delraffinerie, auf das zweite Jahr, mit der Ausdehnung seiner Wirksamkeit auf den Umfang des gesammten Reiches, zu verlängern befunden.

Die geheime Beschreibung befindet sich nunmehr in dem k. k. Privilegien-Archive in Aufbewahrung.

Baumgartner m. p.

22
auf die Erhaltung eines neuen Baus zu verwenden, auf die Kosten der
der Verbindung für die Erhaltung der Gebäude in der
Längere Jahren.

Verordnung von 1853

1853

Verordnung des Gemeindevorstandes vom 22. Februar 1853
nämlich das Verbot des Abbaus von Gebäuden, die
den Zweck der Erhaltung der Gebäude haben.
(Die Verordnung ist im Amtsblatt vom 12. März 1853, Nr. 10, S. 10)

Die Gemeindeverwaltung hat das Verbot des Abbaus von Gebäuden vom 22.
Februar 1853 auf eine Verordnung in der Gemeindeverwaltung vom 22. Februar 1853
zur Anwendung seiner Bestimmungen auf den Bestand der Gemeinde übertragen zu
längere Jahren.
Die Gemeindeverwaltung ist verpflichtet, die Gemeindeverwaltung in der 1. A. des
in dieser Verordnung.

Verordnung von 1853